

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji (2017) 8839 final z dnia 13 grudnia 2017 dotyczącej windykacji zadłużenia w części dotyczącej noty debetowej nr nr 3241507078, z jednej strony, oraz o uchylenie wspomnianej decyzji w pozostałej części, z drugiej strony.
- obciążenie Komisji kosztami.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi następujące zarzuty.

1. Jeżeli chodzi o żądanie stwierdzenia nieważności, skarżąca powołuje się na uzurpację władzy sądowniczej przez Komisję w zakresie, w jakim zastąpiła ona orzeczenie wydane przez Sąd w dniu 14 listopada 2017 r. w sprawie T-831/14, w którym Sąd ustalił wiarygodność Unii w stosunku do określonego zobowiązania, decyzją o odmiennej treści stanowiącą tytuł egzekucyjny w odniesieniu do tego samego zobowiązania z naruszeniem art. 19 TUE i art. 272 TFUE;
2. W odniesieniu do żądania o uchylenie, skarżąca powołuje się na:
 - brak uzasadnienia, ponieważ Komisja ograniczyła się do stwierdzenia, iż zostały stwierdzone określone błędy o systemowym charakterze przy sprawdzaniu audytu finansowego przeprowadzonego zgodnie z umową będącą przedmiotem zaskarżonej decyzji, bez wyjaśnienia jednak na czym polegają te błędy;
 - naruszenie prawa w zakresie, w jakim poprzez automatyczne przeniesienie wniosków z audytu finansowego przeprowadzonego w dziedzinie stosunku umownego i innych stosunków umownych, Komisja naruszyła art. 135 ust. 5 akapit drugi rozporządzenia nr 966/2012⁽¹⁾ jak również ogólnie, podstawową zasadę umów administracyjnych, oraz w szczególności zamówień publicznych, to znaczy niematerialności klauzuli dotyczącej wynagrodzenia.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 9 lutego 2018 r. – Barata / Parlament

(Sprawa T-81/18)

(2018/C 142/71)

Język postępowania: angielski

Strony

Strona skarżąca: Joao Miguel Barata (Evere, Belgia) (przedstawiciel: adwokaci G. Pandey, D. Rovetta i V. Villante)

Strona pozwana: Parlament Europejski

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- w pierwszej kolejności, w razie potrzeby, stwierdzenie, że art. 90 regulaminu pracowniczego jest nieważny i nie ma zastosowania w niniejszym postępowaniu na podstawie art. 277 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej;

- po pierwsze, stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 30 października 2017 r. oddalającej zażalenie skarżącego złożone na podstawie art. 90 ust. 2 Regulaminu pracowniczego urzędników Unii Europejskiej w dniu 19 czerwca 2017 r.;
- po drugie, stwierdzenie nieważności decyzji dyrektora ds. rozwoju zasobów ludzkich z dnia 20 marca 2017 r. o nieuwzględnieniu skarżącego w projekcie listy urzędników wybranych do celów programu szkoleniowego w ramach procedury certyfikacyjnej z 2016 r. i oddalającej jego wniosek o ponowne rozpatrzenie na podstawie art. 90 ust. 1 regulaminu pracowniczego;
- po trzecie, stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 14 lutego 2016 r. powiadamiającej skarżącego o jego wynikach i nieuwzględniającej go na liście urzędników wybranych do procedury certyfikacji w 2016 r.;
- po czwarte, stwierdzenie nieważności decyzji Parlamentu Europejskiego z dnia 8 grudnia 2017 r. informującej skarżącego, że znalazł się na 36 miejscu na 87 zgłoszeń do procedury certyfikacyjnej w 2016 r., w wyniku czego jego nazwisko nie figuruje na odpowiednim projekcie listy;
- po piąte, stwierdzenie nieważności decyzji odmownej Parlamentu Europejskiego z dnia 21 grudnia 2016 r. w sprawie rozpatrzenia oceny i punktów kandydata oraz decyzji w sprawie wykluczenia go z procedury certyfikacji;
- po szóste, stwierdzenie nieważności wewnętrznego ogłoszenia o naborze Parlamentu Europejskiego nr 2016/014 z dnia 7 października 2016 r.;
- wreszcie, stwierdzenie nieważności w całości sporządzonego przez Parlament Europejski projektu listy urzędników wybranych do wzięcia udziału w ww. programie szkoleniowym;
- zasądzenie na rzecz skarżącego odszkodowania w wysokości 50 000 EUR;
- obciążenie pozwanego kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pięć zarzutów.

1. Zarzut pierwszy dotyczący oczywistego błędu w ocenie i naruszenia obowiązku uzasadnienia, naruszenia art. 25 regulaminu pracowniczego, oczywistego błędu w ocenie istotnych faktów i dokumentów, naruszenia art. 296 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.
2. Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady skutecznej ochrony sądowej, naruszenia art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej, a ponadto zarzut niezgodności z prawem i niemożności zastosowania w odniesieniu do podnoszonej niezgodności z prawem i niemożności zastosowania art. 90 regulaminu pracowniczego.
3. Zarzut trzeci dotyczący braku kompetencji, naruszenia ogłoszenia o konkursie oraz art. 30 regulaminu pracowniczego w związku z załącznikiem III do tego regulaminu, a także obowiązku dobrej administracji.
4. Zarzut czwarty dotyczący naruszenia obowiązku dobrej administracji na podstawie art. 41 karty i oczywistego błędu w ocenie oraz naruszenia zasad równości
5. Zarzut piąty dotyczący naruszenia art. 1, 2, 3 i 4 rozporządzenia nr 1/58 ⁽¹⁾, naruszenia art. 1d i 28 regulaminu pracowniczego oraz naruszenia art. 1 ust. 1 lit. f) załącznika III do tego regulaminu a także naruszenia zasad równego traktowania i zakazu dyskryminacji.

⁽¹⁾ Rozporządzenie nr 1 z dnia 15 kwietnia 1958 r. w sprawie określenia systemu językowego Europejskiej Wspólnoty Gospodarczej (Dz.U., wydanie specjalne w j. polskim – Rozdział 01 Tom 001, s. 3).